

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802011072/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

efter fik vi Modvind. Vi blev længe drevet omkring af den og maatte til sidst søge Havn i Porto Verde i Ligurien for at vente paa, at Stormen skulde lægge sig. I denne Havn laa vi i ni Dage og hyggede os og ventede paa gunstig Vind. Jeg holdt mig dog lidt for mig selv og undskyldte mig med, at jeg for at faa Bugt med min Feber maatte leve nøjsomt og afholdende og holde igen paa min Appetit. Denne Undskyldning fandt alle rimelig; og Afholdenheden var gavnlig for min Pengepung. De italienske Kvinder opholdt sig hele Tiden i Rederens Kahyt som inde-spærret i et Bur, undtagen en romersk Dame, som Gang paa Gang sammen med sin Mand lod sig sætte i Land. Franskmandene, som frem for noget Folkeslag er selkabeligt anlagt, prøvede med alle Midler at løbe Storm mod denne Dames Tavshed og afvisende Væsen, men forgæves, for naar hun sad til Bords sammen med os andre, sad hun med Øjnene stift hæftet ved Bordpladen. Kun mig turde hun ikke alene se paa, men ogsaa nikke til eller svare, naar jeg sagde noget. Romeren sad bare og saa smilende til; saadan et blodløst Gespenst som jeg, der knap nok saa ud til at kunne faa Kødet til at hænge ved Knoglerne, kunde ikke gøre selv den mest mistænksomme Ægtemand jaloux. Jeg saa ud til at være én som man roligt kunde sætte til at holde Vagt ved et tyrkisk eller persisk Harem.

Den ugunstige Vind holdt sig, og dette fik Munkene til at foreslaa nogle af de rejsende at skyde Penge sammen til Afholdelse af en Procession til Ære for en Helgen, hvis Ben de sagde laa begravet dér i Havnen. Spanierne og Italienerne syntes godt om denne Plan, for de troede ikke, at Himlen kunde forsones ved Bønner alene; kun Franskmandene stillede sig afvisende; men for ikke at blive beskylt for aabenlys Vantro, lod de nok saa snu som om de gerne vilde yde deres Bidrag, men stillede den Betingelse, at der skulde være fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage.

Da Munkene mærkede, at de blev gjort aabenlyst til

DET FØRSTE BREV

Grin, beklagede de sig til mig – som de troede var Tysker og som saadan mere from – over Franskmændenes Vantro; de gik saa vidt, at de paa Grundlag af dette og andet spaaede den rette Tros snarlige Undergang i Frankrig.

Da nu de ni Dage var gaaet saaledes hen,

lagde Vinden sig igen,
hver en Brise døde hen.

Snart begyndte det at blæse fra et andet Verdenshjørne.

Derfor vi gjorde os rede,
brød straks fra Havnen op,
og lod saa Sejlene sprede
deres Vinger fra Mastens Top.

Paa kort Tid naaede vi Livorno, en Havneby i Toscana, hvorfra vi sejlede til Civitavecchia. Paa Rejsen fik vi ved Midnatstid Øje paa en Jagt, der strog tæt under Kysten. Den sejlede langsomt og havde ikke sat alle Sejl, saa vi mistænkte den for at være en Sørøver. Derfor præjede Skipperen, der stod ved Roret, det fremmede Skib tre Gange og spurgte om dets Navn og Hjemsted. Da der ikke kom noget Svar, ventede vi os intet godt fra den Kant. Vi kaldte derfor vores Konvojskib til Hjælp – saadan ét kalder Italienerne conserva. Lygterne blev tændt, Kanonerne gjort klar; Passagererne blev bevæbnet og fik tildelt hver sin Opgave. Jeg blev saa skrækslagen over al den Staahej, at jeg kom til at ryste af Kulde og blev bange for, at Fjerdedagsfeberen, som jeg lige var sluppet af med, skulde have slaaet Klo i mig igen. Men da den første Forskrækkelse havde sat sig, kan jeg bryste mig af, at der ikke undslap mig saa meget som et Gisp eller et modløst Ord, skønt jeg var i saa stor Fare. Jeg troede, at jeg selv skulde omkomme sammen med de andre og de andre med mig, og det er jo ogsaa en Slags Trøst. De italienske Kvinder opgav deres italienske Snerpethed og fløj med Haaret i vildeste Uorden ud af deres Kahyt. De var helt ude af det og troede, de skulde dø paa Stedet. Hele Skibet gen-